

Piatok 24. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na piatok 24. týždňa
v Cezročnom období.

Navrhované témy sú:
evanjelium určené pre
všetkých; zdieľať poklad; ženy,
ktoré sprevádzali Ježiša.

20.09.2024

„JEŽIŠ chodil po mestách a dedinách,
kázal a hlásal evanjelium o Božom
kráľovstve“ (Lk 8, 1). A Sväté písmo
nám hovorí, že prví, ktorí prijali
Kristovo slovo, boli „stratené ovce z
domu Izraela“ (Mt 10, 7). Zo všetkých

miest, kde sa toto ohlasovanie mohlo začať, si Ježiš vybral Galileu, okrajovú oblasť vo vzťahu k Judei, aby naplnil Izaiášovo proroctvo: „Krajina Zabulon a krajina Neftali, na ceste k moru, za Jordánom, Galilea pohanov! Ľud bývajúci v temnotách uvidel veľké svetlo. Svetlo zažiarilo tým, čo sedeli v temnom kraji smrti“ (Mt 4, 15-16). Kmene Zabulon a Neftali neboli verné Bohu; proroci odsúdili ich svetskosť a odklon od tradície. Bolo to pohraničné územie, kde sa miešali rasy a kde sa usadilo aj veľa pohanov: preto malo medzi niektorými Židmi zlú povest’.

Posolstvo Mesiáša je však od začiatku jeho kázania určené na prijatie žien a mužov všetkých národov (porov. Mt 8, 11; 28, 19). V skutočnosti sa Ježiš často prejavoval ako odporca predpisov, ktoré boli v priebehu času pridané k hlavnej časti Zákona. Úloha nájst’ podstatné aspekty Kristovho posolstva, aby sa dostalo

ku všetkým dušiam, aj k tým najvzdialenejším, je stále prítomná. „Evanjelizácia je spojená s ohlasovaním evanjelia tým, ktorí nepoznajú Ježiša Krista alebo ho odjakživa odmietali. Mnoho z nich hľadá Boha v skrytosti, vedie ich túžba spoznať jeho tvár, a to aj v krajinách starobylej kresťanskej tradície. Všetci majú právo prijať evanjelium. Kresťania majú povinnosť hlásať ho bez toho, aby kohokoľvek vylučovali – nie však ako tí, ktorí nútia dodržiavať nové povinnosti, ale ako tí, ktorí spoločne prežívajú radosť, poukazujú na nový, krásny horizont a ponúkajú výbornú hostinu“[1].

KEĎ PÁN prechádzal krajinou na brehu Genezaretského jazera, sprevádzali ho mnohí ľudia, ktorých cestou stretol. Nebola to krajina plná

významných štátnikov alebo ľudí s vyššou kultúrou; skôr bola plná jednoduchých ľudí. Zdá sa, že Ježiš chcel od začiatku uviesť do praxe to, na čo neskôr poukázal v podobenstve o svadobnej hostine: „*Chodte preto na rázcestia a všetkých, čo nájdete, zavolajte na svadbu*. Sluhovia vyšli na cesty a zhromaždili všetkých, ktorých našli, zlých aj dobrých; a svadobná sieň sa naplnila hosťami“ (Mt 22, 9-10). Ako mohla táto malá hrstka ľudí nadchnúť toľko ľudí Kristovým posolstvom?

„To boli učeníci, ktorých si vyvolil Pán,“ uvažoval svätý Josemaría, „takých si Kristus vybral, a takíto boli až dovtedy, kým ich nenaplnil Duch Svätý a oni sa nestali stĺpmi Cirkvi (Porov. Gal 2, 9). Boli to obyčajní ľudia s chybami a slabosťami, silnejší v slovách než v skutkoch. A predsa ich Ježiš povolal, aby z nich urobil rybárov ľudí (Porov. Mt 4, 19),

spolupracovníkov na diele vykúpenia a správcov Božej milosti“[2].

Sila týchto učeníkov nespočívala predovšetkým v ich vlastnostiach, ale v skúsenosti, že prijali Božiu lásku. Neustále ich udržiavalo vedomie tohto stretnutia, ktoré ich viedlo k tomu, aby vyhlásili: „Našli sme Mesiáša“ (Jn 1, 41). „Entuziazmus v hlásaní evanjelia je založený práve na tomto presvedčení. Máme k dispozícii poklad života a lásky, ktorý nemôže sklamať, posolstvo, ktoré nemanipuluje ani nezavádza (...). Je to pravda, ktorá nepodlieha móde, lebo je schopná preniknúť až tam, kam nič iné nedosiahne“[3].

Vedomie, že sme nositeľmi tohto pokladu a nedovolíme, aby upadol do zabudnutia, nás povedie k tomu, aby sme sa menej sústredili na vlastné schopnosti a viac na udržiavanie tohto stretnutia, prostredníctvom ktorého chce Boh osloviť oveľa viac ľudí.

OKREM APOŠTOLOV evanjelium uvádza aj niekoľko žien, ktoré sprevádzali Ježiša: „Mária, zvaná Magdaléna, z ktorej vyšlo sedem zlých duchov, Jana, žena Herodesovho správcu Chúzu, Zuzana a mnohé iné“ (Lk 8, 2-3). Opäť vidíme, že nešlo o najvýznamnejšie ženy z mesta, skôr o tie, ktoré prišli ku Kristovi, aby boli oslobodené od telesných a duchovných chorôb.

Tieto ženy sprevádzali Pána počas jeho kázania. A vieme, že tak robili až do poslednej chvíle jeho života, dokonca aj vtedy, keď ho opustili takmer všetci jeho apoštoli: „Boli tam a zobďaleč sa pozerali mnohé ženy, ktoré sprevádzali Ježiša z Galiley a posluhovali mu“ (Mt 27, 55). Láska ich prinútila neopustiť Pána v tých chvíľach; bola to však láska bez naivity, silná, zlučiteľná s bolesťou. Nešlo im ani o pocty, ani o prestíž,

ani o domnelý svetský úspech: chceli byť len s tým, ktorý radikálne premenil ich život. Cítili sa byť Ježišovi zaviazaní, pretože ich slobodne oslobodil od utrpenia a nič za to nežiadal.

Ženy si v tom čase zachovali nádejný postoj založený na láske a v Cirkvi v tom pokračujú aj dnes. Len tak sa dá vysvetliť, prečo Mária Magdaléna a Johana išli ráno opäť k hrobu, keď si všetci mysleli, že Kristovo dobrodružstvo sa skončilo. Istota zmŕtvychvstania nás bude pobádať, aby sme žili tou nádejou a tou láskou, ktorou bola naplnená aj naša Matka.

.....

[1] František, *Evangelii Gaudium*, bod 14.

[2] Svätý Josemaría, *Íst s Kristom*, bod 2.

[3] František, *Evangelii Gaudium*, bod 265.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/article/piatok-23-
tyzdna-v-cezrocnom-obdobi-2/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/article/piatok-23-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi-2/)
(25.08.2025)